

Като осигурил по такъв начин правата на избрания народ, Данте Преминава в третия том на творбата си към доказването на независимостта на императора спрямо папата. В по-голямата си част тази книга се занимава с опроверженията на идеите на гвелфите и декреталистите, ~~критиките~~ като противопоставя извънредно остроумни разсъждения ~~на~~ срещу изтъчените доводи на противниците си. Можеби за някой днешен читател времето и таланта ушотребени за оборването на известни твърдения, да изглеждат напълно излишни. Ние бихме могли да отхвърлим прочутото сравнение на папата и императора с слънцето и луната, ~~защото то~~ ^{защото то} ~~изглежда~~ ^{Иако} ~~зависимостта на светската власт от духовната,~~ ^{защото то} ~~ако е твърде произволно измислено ; обаче Данте логически го отрича, като забелязва, че слънцето и луната са били сътворени преди човека, затова, ако се приеме подобна връзка, ще трябва да се признае, че символът е съществувал преди да съществували нещата, които трябва да бъдат символизирани.~~

Така, чрез много ~~цити~~ библейски цитати, които се тълкували алегорично за да благоприятствуват папските домогвания, спорът се продължава и разтяга, а това не би могло да бъде другояче, поради значението, което методите на схоластиката са давали на подобни въпроси: тук вече "Монархията" е чисто средновековно съчинение. Много по-интересене за нас е ~~спорът~~ спорът за дарението на Константина Велики, в което тогава всички вярвали. Данте, който заключава в втория си том с въпроса дали Италия би била по-щастлива ако Константин изобщо не се беше раждал, или ако той не се беше измамил в своето благочестиво начинание, сега ~~решително~~ вече решително отрича правото му да разцепва Империята, която била цяла и неделима като туниката на Христа; също така той отрича правото на църквата да получава материални блага, противно на евангелското предписание: *„Не търсете да притежавате ни злато, ни сребро?“*

Императорът би могъл да определи на църквата една сума "immo-
semper imperioi dominio", и папата би могъл да го владее, ала не като прите-
жател, а като разпределител на рентата му в полза на бедните; изглежда, че
това е единственото, което Данте позволява на светската власт на папите.
Защото примерът, който ни дава животът на Христа и неговите думи, най-
ясно ни показват пътя, който трябва да бъде следван от Църквата, като
~~свещенственици~~ показват как тя няма никаква власт над Империята, съществу-
вала много преди нея.

Особено важно е заключението. Властта на императора произхожда направо от Бога, който в своята мъдрост и добрина е наредил така, че хората да постигнат земното си щастие чрез философските напътствия на императора /ut scilicet in aequala ista mortalium liberi sint res vivendi/, а небесното блаженство според откровенията на папата. Следователно две